יום א', כ"ד בטבת תשס"ד (18 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע שמח ושבוע טוב!

"כַּמַּיִם הַפָּנִים לַפָּנִים, [כן לב האדם לאדם]." [משלי כ"ז 19]

שתי פנים לאירוע אחד. הפן האחת: -

היום, **כ"ד בטבת**, בשנת תקצ"ז(1837-5597), **אירעה רעידת אדמה בגליל** שפקדה באופן קשה במיוחד את צפת וטבריה, 2 מארבע הערים הקדושות של הארץ. בשעת תפילת מנחה, כאשר רבים היו בבתי-כנסת ובבתי-המדרש, זעזע את הערים רעש חזק, ומרבית בתיהן כרסו והתמוטטו על יושביהם ר"ל. לפי הערכות שונות, נספו ברעש 2000 עד 4700 נפש, רובם בצפת. ועוד מאות היו לבעלי מום. [ההיסטוריה של ארץ-ישראל]

והפן השניה: -

=...בראשית שנת תקצ"ב (1832) באתי אל עיר הקודש צפת אשר אויתיה למושב לי. לא ארכו הימים ואיבראהים פאשא, פחת מצרים, בא כנחל שוטף לכבוש גם את ארצנו. בעכו החל מעשהו, ובירושלים כלה. וה' נתן חיני בעיני השר הזה ואת כל אשר שאלתי ממנו לא אָצַל מאתי. בשנת תקצ"ד (1834) היתה כל העיר צפת לשלל ולביזה, ונשארנו בחוסר כל. אז שמתי פניי לשר הפחה ההוא אל עיר עכו, עיר מושבו; התנפלתי לרגליו, ואבקשהו חסד ורחמים – את עמי בבקשתי, ונפשי ונפש בני ביתי בשאלתי. והשר הזה חמל עליי ויתן לי כְּפר קטן הנקרא "זארמיק" (לרגלי הר עצמון) לאחוזה. הכפר ההוא עומד על ראש הר תבור, ומעיינות מים סביב לו; הוא איננו רחוק מכפר מירון, כי אם חצי שעה. לפנים היו בכפר הזה גם גינות ופרדסים, אך בעת הזאת אין שם כי אם יער ואבנים גדולות, וכל מזרע הארץ ההיא הוא בין פלחי האבנים ההן. בשנת צ"ז (1837) **בְּירח טבת, בארבעה ועשרים בו**, היה הרעש הגדול אשר הפך בחמתו את צפת וטבריה; אז נאלצתי לבוא בהכפר אשר נתן לי הפחה. בניתי בו בתים לשֶבת, עשיתי לי גינות, זרעתי שדות, ועוד בשנה ההיא אכלתי לשובע מזרע הארץ. בשנה השניה היה לי בקר וצאן, שה כבשים ושה עזים, סוסים וחמורים ובעז"ה גם את השבת שמרתי בכל פרטיה ודקדוקיה, גם כל מצוות התלויות בארץ [תרומות ומעשרות וכו'] קיימתי באופן נעלה. גם ביתי היה פתוח לרווחה וברכת ה' היתה על כל פעולתי, בבית ובשדה. אם כי המקום ההוא איננו מקום זריעה, כי אבנים רבות בו, בכל זאת ידי עשתה חיל, וה' היה בעזרי. ולולי הנסיבות הרבות וצרות שונות אשר באו עלינו בשנת צ"ט (1839) לרגלי המלחמה הנוראה בין אדונינו השולטן ובין פחת מצרים, אשר בעבורן הוכרחתי לעזוב את הכפר הנחמד ההוא ולבא ירושלימה, כי עתה הייתי מאושר.

כל משכיל יבין אם כה הוא בארץ גליל העליון, אשר לא ראיתי כמוה בכל ארץ ישראל לרוע, ואם כה היה בשנת צ"ז, ובכל זאת חפצי הצליח בידי לנטוע ולזרוע, ולהרבות צאן ובקר – וכל רע לא אונה לי, מה רב הלעג על האנשים אשר יפחדו היום מעשות זאת בארץ ברוכה, בארץ אשר עיני אדונינו השולטן יר"ה [ירום הודו] פקוחות עליה, באין ספק אם חפץ בנו ה' ויתן בלבות אחינו לעשות הדבר הגדול הזה, **יתענגו על רוב שלום ברב טוב וברכת ה' בכל אשר יפנה**.=

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

"הדף היומי לתולדותנו"

יום א', כ"ד בטבת תשס"ד (18 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

[מזכרונות ישראל ב"ק, מייסד דפוס עברי בצפת ולאחר 1840 בירושלים, 1872]

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון**

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל